

Sygnatura akt: XI GC 887/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Wiktoria Skulska

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T.**

przeciwko **R. G.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego **R. G.** na rzecz powoda (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T.** kwotę 1.054 (jeden tysiąc pięćdziesiąt cztery) złote i 46 (czterdzieści sześć) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 marca 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 417 (czteryście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 887/16

Sprawa rozpoznawana była w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. złożyła pozew przeciwko R. G.. W piśmie zażądała zapłaty kwoty 1054,46 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 22 marca 2016 r., oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu powódka podała, że dochodzi od pozwanego poniesionych kosztów windykacji.

Nakazem zapłaty z dnia 29 marca 2015 roku uwzględniono powództwo.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz, od powódki, kosztów procesu. Pozwany wskazał, że kwestionuje powództwo w całości, co do zasady i co do wysokości. W uzasadnieniu strona pozwana podkreśliła, iż kwota dochodzona przez powódkę tytułem kosztów windykacji jest rażąco wygórowana.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. w ramach prowadzonej działalności sprzedała R. G. szereg towarów opisanych szczegółowo w fakturach VAT nr: (...), FS/00017/7/2015/FAS, FS/00028/7/2015/FAS, (...), FS/00002/8/2015/FAS, FS/00015/8/2015/FAS, FS/00022/8/2015/FAS, (...), FS/00027/9/2015/FAS, (...), wystawionych na łączną kwotę (...),7 złotych.

W dniu 13 marca 2015 r. powódka zawarła z (...) Biuro (...) w T. umowę windykacji wierzytelności. Zgodnie z treścią § 2 umowy powódka zobowiązała się zapłacić na rzecz zleceniobiorcy (...) Biuro (...) wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 15% realnie zwindykowanej kwoty głównej oraz odsetek ustawowych. Strony w § 3 umowy ustaliły, iż wszelkie wpłaty dokonane przez dłużnika od dnia podpisania zlecenia, traktowane są jako efekt pracy zleceniobiorcy, któremu należne jest wynagrodzenie prowizyjne. W dniu 12 listopada 2015 r. podpisały zlecenie windykacyjne na kwotę wierzytelności 8254,44 złotych.

Biuro (...) dokonało windykacji należności od pozwanego. Z tego tytułu wystawiło powódce faktury Vat nr (...) z dnia 2 grudnia 2015 r. na kwotę 93,36 złotych i nr (...) z dnia 4 stycznia 2016 r., na kwotę 961,10 złotych. Strona powodowa wpłaciła Biuru (...) należności w dniach 23 grudnia 2015 r. oraz 20 stycznia 2016 r.

W dniu 16 listopada 2015 r. (...) Biuro (...) wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 8254,44 złotych tytułem ww. faktur. W dniu 23 listopada 2015 r. pozwany zapłacił powódce kwotę 622,38 złotych, a w dniu 27 listopada 2015 r. kwotę 6470,32, łącznie (...),7 złotych. W dniu 8 stycznia 2016 r. strona pozwana została ponownie wezwana przez firmę windykacyjną (...) Biuro (...) do zapłaty kwoty 1224,74 złotych tytułem kosztów windykacji.

Niesporne, ponadto dowód:

- faktury, karta 11-21;
- wezwanie z dnia 16 listopada 2015 r., karta 22-24;
- wezwanie z dnia 8 stycznia 2016 r., karta 27;
- potwierdzenie przelewu, karta 25-26;
- umowa z dnia 13 marca 2015 r., karta 28;
- faktury Vat, karta 30,32;
- potwierdzenie przelewu, karta 31,33;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne niemal w całości. Oddaleniu podlegało w części dotyczącej odsetek wyższych aniżeli ustawowe za opóźnienie.

Podstawą żądania powódki są przepisy o sprzedaży. Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W sprawie niesporny był fakt zawarcia umowy przez strony, sprzedaży towarów przez powódkę oraz fakt uiszczenia przez pozwanego należności z tego tytułu. Strona pozwana kwestionowała zasadność i wysokość kwoty kosztów windykacji oraz zarzuciła brak obowiązku pozwanego rekompensaty kosztów windykacji w dniu pierwszego wezwania do zapłaty.

Podstawą żądania powódki jest art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r. Pozwany w sprzeciwie podniósł, iż w sprawie zachodzi potrzeba rozpoznania zgłoszonych roszczeń powódki dotyczących kosztów windykacji nie tylko w oparciu o literalne brzmienie ww. art. 10, lecz również w oparciu o art. 6

ust. 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.

Jak słusznie wskazała strona pozwana przepisy art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych stanowią implementację do prawa krajowego, postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.

Implementacja dyrektywy powinna uwzględniać krajowy porządek prawny i kulturę prawną danego państwa członkowskiego. Zasadą jest, iż wdrożenie dyrektywy do prawa krajowego musi być na tyle precyzyjne, aby nie było konieczne korzystanie z treści samej dyrektywy przy stosowaniu odnośnych aktów prawa krajowego. Należy wskazać, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (DZ.U. 2013.403) w brzmieniu sprzed dnia 1 stycznia 2016 r., a to z uwagi na przepis art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 9.10.2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z którym do transakcji handlowych w rozumieniu ustawy zmienianej w art. 1, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. W przedmiotowej sprawie ostatnia faktura wystawiona została przez powódkę na pozwanego w dniu 25 września 2015 r., a jak wskazuje materiał dowodowy pozwany uiszczył należności wynikające z wystawionych przez powódkę faktur w dniu 27 listopada 2015 r. Powyższe potwierdza, że zastosowanie znajdują przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych sprzed zmiany z dnia 31 grudnia 2015 r.

Zgodnie z treścią art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Jak stwierdził Sąd Najwyższy rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione (uchwała SN z dnia 11 grudnia 2015 r. sygn. akt III CZP 94/15). Natomiast według treści ust. 2 w przypadku gdy koszty odzyskania należności, czyli wydatki, które poniósł wierzyciel, dochodząc należnej mu kwoty, przekroczą kwotę stałej rekompensaty, wierzyciel będzie miał możliwość uzyskania na drodze sądowej zwrotu wszystkich wydatków, jakie poniósł w związku z próbą odzyskania należności, w tym kosztów postępowania sądowego. Oznacza to, iż Sąd może przyznać wierzycielowi rekompensatę za każdą dodatkową szkodę powstałą w związku z opóźnieniem w płatnościach dłużnika. W związku z powyższym Sąd stwierdził brak podstaw do odwoływania się bezpośrednio do treści przepisów wymienionej dyrektywy.

Niezasadny okazał się zarzut pozwanego dotyczący wygórowanych kosztów windykacji. Powódka wykazała fakt zawarcia umowy z firmą windykacyjną (...) Biuro (...). Sąd doszedł do przekonania, że strony za wykonanie przedmiotu umowy ustaliły wynagrodzenie ryczałtowe. Taki wniosek Sąd wyprowadził, z § 2 umowy oraz ze zlecenia windykacji należności. Powódka, zgodnie z wiążącą umową, zobowiązała się zapłacić na rzecz firmy windykacyjnej wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 15% realnie zwindykowanej kwoty głównej oraz odsetek ustawowych. Powyższe wskazuje, iż skoro pozwany zapłacił powódce kwotę (...), 7 złotych, powódka zobowiązana była zapłacić firmie windykacyjnej kwotę 1054,46 złotych. Zatem kosztów windykacji nie można uznać za wygórowane, ponieważ niezależnie od zakresu podejmowanych przez firmę windykacyjną czynności uzyskuje ona określony procent odzyskanych należności. Pokreślić trzeba fakt, że czynności windykacyjne nie polegają jedynie na wysyłaniu wezwań do zapłaty. Czynności te poprzedza proces rozpoznawczy, który ma na celu ustalenie sytuacji finansowej dłużnika oraz stwierdzenie zasadności podjęcia działań z zakresu windykacji. Ponadto powodem zawarcia przez stronę powodową umowy z firmą windykacyjną były zaległości w płatnościach pozwanego za pobrany towar powódki. Podsumowując Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku, bowiem strona powodowa wykazała, że poniosła koszty windykacji w dochodzonej pozwem kwocie oraz opóźnienie pozwanego w zapłacie należności. Na marginesie należy zauważyć, że pozwany

dokonując wpłaty należności po wezwaniu do zapłaty przez firmę windykacyjną, potwierdził fakt pozostawania w zwłóce z ich zapłatą.

Zarzut dotyczący braku obowiązku pozwanego rekompensaty kosztów windykacji w dniu pierwszego wezwania do zapłaty również jest nietrafiony. Strona pozwana zarzuciła, iż w dniu 16 listopada 2015 r. nie było przesłanek aktualizujących obowiązek zwrotu kosztów windykacji, ponieważ powódka w tym czasie jeszcze ich nie poniosła. Powódka podpisała z firmą windykacyjną umowę w dniu 13 marca 2015 r.. Strony w § 3 mowy ustaliły, iż wszelkie wpłaty dokonane przez dłużnika od dnia podpisania zlecenia, traktowane są jako efekt pracy zleceniobiorcy, któremu należne jest wynagrodzenie prowizyjne. W związku z powyższym Sąd uznał, że w dniu pierwszego wezwania, tj. 16 listopada 2015 r. powódka poniosła koszty windykacji.

Odsetki naliczono niemal w całości zgodnie z żądaniem strony powodowej. Powódka żądała odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych. Zgodnie z ustawą z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z dnia 28 marca 2013 r.) transakcja handlowa to umowa, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony (przedsiębiorcy, osoby wykonujące wolny zawód i inni) zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością. Przedmiotowa sprawa dotyczyła zwrotu kosztów windykacji, które nie wchodzą w zakres transakcji handlowej. W związku z powyższym Sąd w zakresie odsetek orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. powodowi za czas opóźnienia w wypłacie należnych mu świadczeń przysługują odsetki za okres opóźnienia w wysokości ustawowej.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 3 wyroku znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składa się opłata od pozwu, opłata od pełnomocnictwa i wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika stosownie do treści § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U., Nr 163, poz. 1348 ze zm.)

SSR Mariusz Zawicki

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)